

Те вървят бавно по пустата улица, настлана с конфети и серпантини в звездната септемврийска нощ под навес от гирлянди, цветни ленти и изпочупени фенерчета – последна за празниците на светеца закрилник, с конфети за сбогом и прощална песен – в скромен квартал в предградията в четири часа сутринта, когато всичко е приключило. Празен е и подиумът, където доскоро малък оркестър бе свирил мелодии по желание, пианото е покрито с жълтия си калъф, светлините са угасени, а сгъваемите столове – струпани по тротоара. На улицата се усеща самотата, настъпваща след увеселенията под сенници и по тераси, съпътствана от разнородни грижи, от вечната ежедневна шетня и неизбежното общуване на ръцете с желязото, с дървото, с тухлите, което вече дебне в очакване на утрото, притаено зад врати и прозорци. Но меланхоличният измамник, съмнителният син на квартала, който през лятото причаква примамливо приключение, отчаяно влюбеният придружител на непознатата красавица все още не го знае – все още лятото е зелен архипелаг. Блестящите спирали на серпантините висят по балкони и улични лампи, чиято жълтеникавата светлина, по-равнодушна и от звездите, се рее като изнемощял прах върху дебелия килим от конфети, превърнал улицата в снежен пейзаж. Лек бриз като тръпка разтърсва навеса от гирлянди, буди свежо тръстикovo шумолене.

Самотната двойка не подхожда на пейзажа, както не подхожда помежду им начинът на обличане: младежът е с дънки, кецове и черна фланелка с отпечатана на гърдите предизвикателна роза на ветровете, обгърнал е през кръста елегантната девойка в розова рокля с разкроена пола, с елегантни обувки с висок ток, разголени рамене и разпус-

ната руса права коса, опряла глава на рамото му. Двамата се отдалечават бавно, минават лениво по побелялата улица, упътени към неясен проблясък на ъгъла – спортна кола. Движението на двойката напомня тържествения ритуал на брачните церемонии, прекрасния бавен ритъм, на който се наслаждаваме в сънищата си. Гледат се в очите. Стигат до автомобила – бял флорид. Внезапен влажен вятър иззад ъгъла ги пресреща с вихрушка от конфети – първият есенен вятър, дъждовна плесница, известяваща края на лятото. Изненадани, двамата със смях си пускат ръцете, за да предпазят очите си. Вихърът от конфети свисти под краката им с нова сила, разгръща снежнобелите си криле и изцяло ги обвива, скрива ги за няколко секунди. Те се търсят, опипвайки празното пространство като в игра на жмичка – смеят се, зоват се, прегръщат се, пускат се и накрая в изчакване вихрушката да отmine замират с неподвижно допрени гърбове, за миг изчезнали, потънали в урагана от бели снежинки.